

BROJ 1

CIJENA 15 KN

800 GODINA GOSPODIN JE DOŠAO

„Postao sam svećenik iz dišpeta“

GODINA MILOSRĐA

SJEME ISTINE

GLASNIK DOMINIJSKIH SJEMENIŠTARCA

POVRATAK (Marija Zelić)

I odeš nekada

potisnut teretom života

nekim drugim putem

prizove te lažna ljepota

Uživaš u ljepoti

koja ljepota i nije

srce okameni u grehoti

i kao kamen bije

A kada dođu kiše

i vjetrovi zapušu

kamen se čuje sve tiše

i ne mari za dušu više

Tad pogledom se osvrneš

i cijelim tijelom protrneš

jer zarastao je put

kojim natrag valja poći

i pitaš se hoću li moći

Mogu

možeš

možemo

On nam pruža ruke

opet nas veže na vezove

svoje luke

SADRŽAJ

UVOD	4
RED PROPOVIJEDNIKA	6
SVETI DOMINIK	9
SVJEDOČANSTVO	11
IZLETI	12
ZORNICA S NADBISKUPOM	15
PAPA FRANJO NAM GOVORI..	15
800 GODINA REDA PROPOVIJEDNIKA	16
SESTRE DOMINIKANKE U HRVATSKOJ	20
BLAŽENA IMELDA LAMBERTINI	21
MILOSRDNI POPUT OCA	23
DAN U SAMOSTANU	24
DOMINIK BARAČ	25
DUHOVNA OBNOVA — RAZMIŠLJANJE	27
DOMINIKANSKI SAMOSTAN I CRKVA U DUBROVNIKA	28
S ISUSOM NA KAVI	29
OTAC PETAR IMA RIJEČ	30
MOLITVA	34
ZA ŽIVOT	36
POSTAO SVEĆENIK IZ DIŠPETA	38
DUHOVNA PRIČA	42
DVA DJETETA	44
ČESTITKA	47
KVIZ — MARIJA	48

UVOD

Laudetur Jesus Christus!

Drage čitateljice i čitatelji novonastalog časopisa Sjeme istine, živimo u svijetu u kojem nas sa svih strana okružuju mediji, imamo na stotine mogućnosti za novu evangelizaciju, o kojoj je govorio sad već sveti Ivan Pavao II. i također je danas ističe omiljeni papa Franjo. Mi smo ponuđenu mogućnost iskoristili da se vama kao sjemeništarcima i prava Dominikova braća približimo, također s izdavanjem časopisa, u kojem ima mjesta za duhovna razmišljanja, novosti iz svijeta Crkve, te naših događaja iz samostana. Bitno je razlikovati medije na one koje nas obasipaju nebitnim informacijama ili nam ne doprinose ništa i na one koji nas svojom riječju jačaju u teškim trenucima, daju nam snagu za život, daju nam odvažnost u trpljenju, otvaraju nam oči i što je najbitnije, prenose nam Božju riječ, te nam nude mogućnost da o njoj razmislimo, slušamo je, ne samo tjelesno nego i duhovno...među ovakve časopise sigurno spada i Sjeme istine. Sjeme istine, koje smo počeli saditi u jubilejskoj godini našeg Reda, koje je proključalo na dan Gospodinova rođenja, neka Bog zalijeva svojim blagoslovom, kao i nas da ga neumorno gajimo te sve vas da ga spremno i otvorenog srca prihvatite. Mi smo ovdje napravili sve što smo mogli, a na vama je kako ćete to prihvatiti, hoćete li riječi očuvati ili odbaciti, ili o njima razmišljati, ili ih samo na brzinu prelistati... Naša je želja »evangelizirati« mlade i također one malo starije, zato mi dozvolite da vas za kraj nagovorim s papinim riječima:

»Mladi mogu evanđelje ljudima uvjereno svjedočiti samo u povezanosti s Kristom. Samo s Njim možemo biti nada za naše bližnje.«

»Zadaća je mladih otvarati vrata u novi svijet nade. Mladi bi trebali predstavljati nadu za svijet i ovu nadu posredovati ljudima oko sebe. Na taj način bi mogli prevladati prepreke i postati svjedoci Božjeg milosrđa.«

»Nismo kršćani samo ponekad, samo u određenim trenucima, u određenim okolnostima, u nekim odlukama. Ne možemo biti kršćani prigodno, kršćani smo u svakom trenutku.«

»Ne smijemo biti užtogljeni kršćani, previše obrazovani kršćani koji spokojno, uz čaj, razgovaraju o teološkim pitanjima. Ne! Trebamo postati hrabri kršćani i ići u potragu za onima koji su Kristovo tijelo, za onima koji su Kristovo tijelo.«

Dejan Mesarič

HRVATSKA DOMINIKANSKA PROVINCIJA

Župa	Prezime	Škola
<i>Petrovče (Slovenija)</i>	<i>Mesarič</i>	NKG »don Frane Bulić« Split
Najdraži svetac	Ime	(1. razred)
Bl. Anton Martin Slomšek	<i>Dejan</i>	
	Datum rođenja	
	4. 2. 2000.	

HRVATSKA DOMINIKANSKA PROVINCIJA

	Prezime	
Župa	Tošić	Škola
Sveti Mihajlo (Dubrovnik)	Ime	NKG »don Frane Bulić« Split
	Mario	(1. razred)
Najdraži svetac	Datum rođenja	
Sveti Ivan Pavao II.	25. 8. 2000.	

HRVATSKA DOMINIKANSKA PROVINCIJA

Župa	Prezime	Škola
Sveti Mihovil (Promina)	Zelić	NKG »don Frane Bulić« Split
Najdraži svetac	Ime	(2. razred)
Sv. Franjo Asiški	Kristijan	
	Datum rođenja	
	23. 11. 1999	

RED PROPOVJEDNIKA

OSNUTAK I ZADAĆA

Red propovjednika (lat. Ordo Praedicatorum) je prosjački crkveni red nastao kao reakcija na cjelokupno stanje svijeta i Crkve 12. i 13. stoljeća. Uvidjevši da su svijetu potrebni primjeri života i ljudi koji će gorljivo propovijedati Božju riječ sveti otac Dominik dobiva od pape Honorija III. 1216. godine dozvolu za svoj Red. Naš sveti otac je, unatoč protivljenju braće, malu zajednicu raspršio u sveučilišne gradove da hvale, blagoslivlju te, živeći siromaštvo, čistoću i poslušnost, propovijedaju istinu i suzbijaju herezu.

U narodu poznati kao dominikanci i bijeli fratri, sinovi oca Dominika dolaze u hrvatske krajeve te neplanirano, na zamolbu Dubrovčana, 1225. ostaju u Dubrovniku te kasnije grade svoj prvi samostan u ovim krajevima.

Dominikanci su poznati kao intelektualni red koji proučava Riječ, slavi Riječ, živi Riječ te tu Riječ navješta, kako je tražio naš Gospodin Isus Krist, "svemu stvorenju". Bijeli fratri posebnu štoju Kraljicu Reda; našu Majku Mariju i promiču molitvu svete krunice.

Red je dao Crkvi četiri pape (bl. Inocent V., bl. Benedikt XI., sv. Pio V. i Benedikt XIII.), više stotina biskupa, osamdesetak kardinala te oko 260 svetaca i blaženika. Nedavno je službeno pokrenut postupak za proglašenje svetim prvoga hrvatskog blaženika bl. Augustina Kažotića.

HABIT

Dominikanski red nastao je u vrijeme velikoga siromaštva u svijetu. Tako je u doticaju sa španjolskim seljacima koji su nosili jednostavnu odjeću Red preuzeo upravo takvu odjeću. Ona je postala njegovo trajno obilježje. Dominikanska redovnička odjeća (habit) bijele je boje. Sastoji se od bijele haljine s bijelim škarpularom (naplećkom) i kukuljicom te crnim plaštem i crnom kukuljicom, kožnoga pojasa i krunice. Dominikanac bl. Rajmund iz Kapue, govoreći o bojama dominikanske odjeće, ističe: „Bjelina je odraz nedužnosti, a crnina skromnosti.“ Isto tako naglašava: „Muževi i žene, članovi udruženja, bez obzira kakva su kroja bila njihova odijela i haljine, morali su imati oznake crno-bijele boje. To je imao biti vanjski znak nevinosti i poniznosti.

ZAJEDNICA

Muškarce koji su ga slijedili i počeli živjeti redovničkim životom sveti je Dominik nazvao svojom braćom. Tako se ispred imena dominikanaca piše „fr.“, što je skraćenica za latinsku riječ frater – brat. Vjerni zamisli svoga utemeljitelja sv. Dominika, da je uzoran život u zajednici preduvjet uspješnog propovijedanja, dominikanci žive u zajednici, koje brojem variraju. Svaki brat pripada određenoj samostanskoj zajednici, a samostani jednog područja, države ili više država tvore provinciju. U samostanu živi barem šestoro braće: samostan je mjesto gdje braća žive zajedno, i gdje, po povratku s propovijedanje, nalaze svoju braću.

KAKO POSTATI DOMINIKANAC?

Jedan od načina pristupanja Dominikanskom redu jest ulazak u sjemenište. Riječ je o pohađanju klasične gimnazije i stanovanju u sjemeništu. Nakon pohađanja sjemeništa, prepusta se u novicijat koji traje godinu dana. Nakon završetka novicijata, tijekom kojega se novaci potpunije upoznaju s dominikanskim redom, duhovnošću i drugim bitnim sastavnicama dominikanskog zvanja, slijedi studij teologije na Katoličkom Bogoslovnom Fakultetu.

Drugi, češći način jest da zainteresirani za Dominikanski red dolaze nakon završene četverogodišnje srednje škole i pristupaju upisu na fakultet. Također za Dominikanski red nerjetko se zainteresiraju i oni koji su započeli ili završili studij na nekom drugom fakultetu.

Kao i kod prvog, tako i kod drugog načina, slijedi novicijat, a nakon toga filozofsko-teološki studij. Kada je riječ o studiju, u nas je uobičajeno da nakon druge godine teologije bogoslovi odlaze na neko od Europskih sveučilišta.

Ako želiš saznati još:

DOĐI I VIDI; RED PROPOVJEDNIKA

SVETI DOMINIK

Sveti Dominik de Guzmán rođen je 1170. godine u španjolskoj pokrajini Kastilji, od oca Feliksa i majke bl. Ivanice od Aze, u plemićkoj obitelji. Prije nego je bl. Ivanica rodila sv. Dominika usnula je neobičan san. Sanjala je da u svom krilu nosi psa koji u zubima nosi plamteću baklju; izlazeći iz njezine utrobe, činilo se da će zapaliti čitavi svijet. Taj san znači da će to dijete biti znameniti propovjednik koji će svojim životom i propovijedanjem probuditi svijet i obratiti grešnike. Nakon Dominikova krštenja njegova majka je na njegovu čelu vidjela zvijezdu, simbol sjaja istine. Stoga, psić s bakljom i zvijezda postaju simboli sv. Dominika i njegova Reda. U dobi od pet godina, roditelji ga povjeravaju njegovom ujaku svećeniku na odgoj i pripremu za svećeništvo. Dominik je s ujakom ostao do četrnaeste godine kada odlazi na studij u Palenciju gdje je proučavao filozofiju i teologiju. U to vrijeme je zavladała velika glad u zemlji, stoga je Dominik prodao svoje knjige (koje su se pisale rukom po pergameni što se izrađivala od životinjske kože) kako bi nahrani gladni narod. Pritom je rekao da ne može učiti iz mrtvih koža dok oko njega živi ljudi umiru od gladi. Jednom prigodom je ponudio sam sebe u ropstvo umjesto nekog maorskoga zarobljenika. Godine 1203. Dominik sa biskupom Diegom iz Osme kreće na putovanje u Dansku, u to vrijeme vlada albigensko krivovjerje.

Gostioničar kod kojeg su prvu noć odsjeli također je heretik. Cijelu noć Dominik je razgovarao s njim uvjeravajući ga u ispravnost katoličke vjere. Bio je toliko uvjerljiv da se je gostioničar pred zoru vratio katoličkoj vjeri. Dominiku se već tada javlja ideja o osnutku redovničke zajednice.

Vrativši se u Španjolsku Dominik počinje propovjedati hereticima i prema predaji, jednom dok se je prepirao s hereticima tko je u pravu dođu do ideje da svatko baci svoje spise u vatru i čiji spisi ne izgore tome će povjerovati. Spisi su bačeni u vatru i spisi heretika odmah izgore, dok su Dominikovi izbačeni ne-oštećeni iz vatre.

Dominik je marljivo radio na obraćenju duša, a jedan od njegovi najuspješnih pothvata je bio obraćenje djevojaka albigenške sljedbe. Nakon što ih je obratio Dominik ih je smjestio u samostan u gradu Prouilheu (Pruj) i taj samostan postaje prvi samostan Dominikanskog reda uopće. Dominikova želja je bila osnovati Red učenih propovjednika koji bi bili upućeni u filozofiju, teologiju i Sveto pismo kako bi mogli braniti istine katoličke vjere. Iako je propovjedaio i radio Dominik je uvijek nalazio vremena za molitvu. Ponizan srcem, molio je bez prestanka, stoga se njegov molitveni život sažima rečenicom: "Govorio je s Bogom ili o Bogu."

Dominik je dobio potvrdu Reda 1216. godine i već 1217. šalje svoju braću jedne u Pariz, druge u Španjolsku, razdvajajući još uvijek nejaku i malobrojnu zajednicu te kad mu prigovaraju da prebrzo donos odluke, Dominik odgovara: "Nemojte se protiviti znam što činim." Dominik 1221. godine dolazi u Bolognu umoran i iscrpljen 6. kolovoza umire, a trinaest godina kasnije, 1234. godine papa Grgur IX. proglasio ga je svetim. O Dominiku se govori da je živio kao heretik, a naučavao kao Katolička Crkva.

SVJEDOČANSTVO

Mario Tošić

Zovem se Mario Tošić, imam 15 godina i moja trenutačna adresa je u na splitskom pazaru. Pohađao sam Osnovnu školu Marina Držića u Dubrovniku, te sam za vrijeme školovanja shvatio da želim napraviti nešto više od svog života. Naravno, u mojoj glavi nalazilo se stotinu pitanja; kako ja, pa kuda, zašto... Polako sam počeo istraživati po internetu razne redove i najviše su mi se dojmili dominikanci. Nemoguće je bilo prethodnih godina ne vidjeti mlade ljude kako s bijelim habitima, krunicom i crnim plaštevima

hodaju i čuvaju ulice našega grada jer Red propovjednika doživljava pravo duhovno proljeće ovih godina. Kao što već rekoh, na internetu sam gledao razne sadržaje o duhovnom pozivu i shvatio sam da je to ono što Bog želi od mene. Kroz razgovor i druženje s nekim dominikancima, produbio sam svoju želju da i ja budem jedan od njih. Mnogi su me pitali: "Zašto odmah sada? Daj, završi srednju u Dubrovniku, pa onda idi." No, ja sam želio odmah početi živjeti, bar djelomično život u nasljedovanju poniznog i siromašnog Krista stopama svetog Dominika. Moji bližnji se nisu previše iznenadili mojom odlukom jer sam ja nekako oduvijek pokazivao da želim biti svećenik, jedino im je bio blagi šok što sa 15 godina napuštam roditeljski dom i selim u novi grad, novu zajednicu, no s vremenom su to prihvatili i u njima pronalazim podršku. I eto, sad sam tu na splitskom pazaru, u dominikanskom sjemeništu. Sa još dvojicom sjemeništaraca, pohađam Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju "don Frane Bulić", polako se upoznavam sa novim prijateljima i okolinom i iščekujem dan kad ću se i ja, bar na kratko, u bijelo-crnom habitu prošetati ulicama našega grada, iščekujem dan kad ću i ja, ako Bog da, biti duhovni čuvar grada.

Još bih za kraj želio reći svima vama koji možda razmišljate o duhovnom pozivu; odvažite se, nemate što izgubiti, napravite taj korak u svom životu!

Dođi i vidi; Red propovjednika

Bog vas blagoslovio.

Mario Tošić

IZLETI

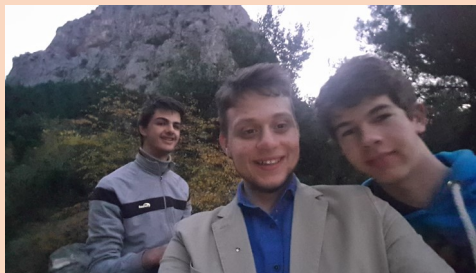
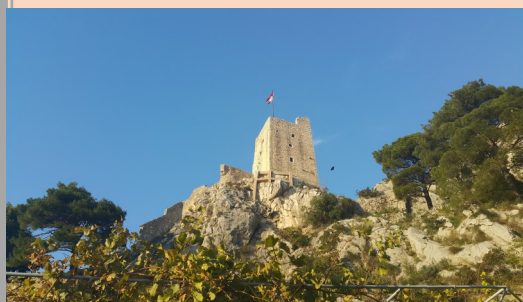
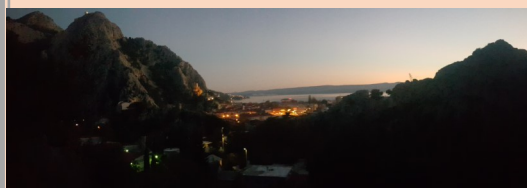
PETROVČE - duhovna obnova

Od petka 30. 10. do nedjelje 1. 11. smo sjemeništarci Hrvatske dominikanske provincije došli iz Splita u Petrovče da se odmorimo i duhovno ojačamo. Vidjeli smo baziliku Matere Božje, koja je od 1975. godine u rukama braće dominikanaca i naš samostan, na misama smo pjevali hrvatsko-slovenske duhovne pjesme i s tim smo još jače pokazali našu povezanost. Osim smjeha, pjesmi i zabave, nije nedostajalo također ozbilnoga rada, jer smo kao Dominikovi sjemeništarci pozvani k razmišljanju Božje riječi. Tako smo po nagovoru našeg duhovnika o. Petra razmišljali o jednom od mnogih putova grijeha i neduhovnog zdravlja, taj put uspoređivali s Biblijom i današnjim vremenom. Od ove duhovne obnove smo primili puno, također ljubav koju smo primili od sviju, zbog toga hvala na lijepom prihvatu i gostoljubivosti.

OMIŠ

U Omišu smo htjeli razgledati tvrđavu Peovicu, no ona je nažalost bila zatvorena. Ipak, zabavili smo se hodajući uskim ulicama grada. Posjetili smo i crkvu svetog Mihovila, a kasnije smo šetajući uz Cetinu izmolili deseticu krunice za duhovnu obnovu slovenskog i hrvatskog naroda.

VINJANI HERCEGOVAČKI

Otac Petar imao je žarku želju upoznati nas sa svojom rodnom grudom, a mi smo to rado prihvatili, te smo se 28. 11. uputili preko granice. Malo mjesto Vinjani na daleko je poznato po svojoj ljepoti, stoga ne čudi što table na kojoj piše ime sela uopće nema, jer kako kaže o. Petar svi znaju gdje počinju Vinjani J. Nakon kratkog upoznavanja s važnosti Vinjana i ljepotama prirode kao što je brdo Zavelim, okrijepili smo se mesom s roštilja.

Kako bismo malo potrošili kalorije, trčali smo sa psom o. Petra Rokijem. Iz Vinjana smo se vratili okrijepljeni i jedva čekamo ponovno doći.

Zahvaljujemo svima na gostoprimstvu, a posebno majci o. Petra gospođi Ivi.

Mario Tošić i Dejan Mesarič

ZORNICA S NADBISKUPOM

10. prosinca svetu misu zornicu u našoj crkvi svete Katarine na pazaru predslavio je otac nadbiskup msgr. Marin Barišić. U kratkoj propovijedi zaključio je da čovjek nije samo tjelesno biće, već je i duhovno, jer kad bi čovjek bio samo tjelesno biće, *bodybuildery* bi bili najsretniji ljudi na svijetu. No, nisu, stoga nam svima treba jedna duhovna teretana, a advent i zornice su dobro duhovno vježbanje kako bismo mogli pripravnog duha dočekati Božić, ali i nositi se sa svim poteškoćama kroz život. „Potrebno je pobijediti svoje mane i loše navike. Gospodin nas kroz zornice želi ohrabriti da budemo jaki kako bi mogli hrvati se sami sa sobom i, kako kaže sv. Pavao, dobrim pobijediti zlo“, rekao je o. nadbiskup.

U suslavlju su bili tajnik nadbiskupa don Nikola Mikačić, o. Petar Galić, naš odgojitelj, te župnik o. Jozo Čirko koji je po završetku misnog slavlja zahvalio nadbiskupu i pozvao okupljene na čaj.

Ovom prigodom mi sjemeništarci zahvaljujemo ocu nadbiskupu msgr. Marinu ponajprije na duhovnoj okrepi, ali i na zajedničkom druženju uz čaj i kolače.

Oče nadbiskupe, dođite nam opet.

Mario Tošić

PAPA FRANJO NAM GOVORI...

Nastojmo živjeti Božić u skladu s evanđeljem prihvaćajući Isusa u središte svojega života.

Došašće je hod prema Betlehemu. Dopustimo da nas privuče svjetlost Boga koji postade čovjekom.

Neka radost evanđelja uvijek bude u vašim srcima, osobito u božićno vrijeme.

Poput Marije, svjetlo upaljeno na Božić čuvajmo u sebi i svuda ga nosimo, u životu svakodnevice.

U licu djeteta Isusa promatramo lice Božje. Dođite poklonimo mu se!

Često je Božić bučno slavlje: bilo bi dobro ostati malo u tišini da čujemo glas Ljubavi.

Na Božić Krist dolazi među nas: to je prikladan trenutak za osobni susret s Gospodinom.

Dragi mladi, Isus želi biti vaš prijatelj i želi da radost toga prijateljstva posvuda prenosite.

Gospodin dolazi. Čekajmo ga otvorena srca!

800 GODINA

REDA PROPOVJEDNIKA

22. prosinca 1216. godine se Dominiku ostvari njegova najveća želja. S ovom godinom službeno počinje povijest braće propovjednika i njihovo djelovanje. Tog dana započinje redovnički život našeg oca Dominika, proglašen od strane pape Honorija III. Polako ulazimo u 2016. godinu, a time i u veliki jubilej, u 800. godišnjicu spomena na dan kad su Dominik i njegova braća ušli u svijet s bakljom Istine, ne kao pojedinci, nego kao zajednica, kao pripadnici reda propovjednika.

7. 11. 2015 –

SLUŽBENO OTVARANJE JUBILEJA

U BAZILICI SVETE SABINE U RIMU.

U jubilej smo simbolički ušli sa svetom misom darovanom u bazilici Svete Sabine u Rimu. Ova bazilika je darovana svetom Dominiku. To je mjesto početka propovjedaanja svetog Dominika, kao i mjesto gdje je Dominik volio moliti. Svetu misu je darovao učitelj reda, brat Bruno Cadoré, pored brojnih svećenika. To je bio dan radosti, koji je povezao sve dominikanske zajednice i njihove prijatelje širom svijeta, na čelu s našim utemeljiteljem svetim Dominikom, u jednu obitelj.

PORUKA UČITELJA REDA

Drago mi je da mogu pozdraviti svu dominikansku braću, sestre i laike prigodom otvorenja ove Godine jubileja Reda propovjednika. Sve vas srdačno pozdravljam iz Svete Sabine, bazilike darovane svetom Dominiku. Zašto? Ponajprije, Sveta Sabina je mjesto gdje se ukorjenjuje propovijedanje sv. Dominika. Dominik je volio ovdje moliti, kontemplirati, govoriti Bogu – volio se prepuštati Kristovim otajstvima da nastane njegov život – a također je volio govoriti Bogu o onima koje je susretao, o onima s kojima je razgovarao o Evanđelju mira. I u tom razgovoru s Bogom pronalazio je snagu da krene iznova propovijedati. Poći propovijedati za njega je značilo nešto slično onome što pokazuje mozaik u ovoj bazilici Svete Sabine. Propovijedati jedinstvo, jedinstvo između obrezanja i poganstva, između onih koji vjeruju i onih koji baš i ne vjeruju, jedinstvo svih, jer svi su sposobni za isto zajedništvo. To je Dominik želio naviještati. Nadahnuće za to nalazi u viđenju svetih apostola Petra i Pavla. Pavao mu daje Sveto pismo, Objavu, jedinstvo i Božji plan, a Petar mu daje štap, hodočasnički štap da može krenuti. I on kreće. Otvara vrata. To je Jubilej Reda. Dominik otvara vrata, pogleda u njih i vidje prvi prikaz raspeća. Propovijedati Evanđelje mira znači propovijedati život koji se neizmjereno daje po raspetom Mesiji. Zatim Dominik kreće k svima onima kojima će ga Krist voditi. Moto je ovog jubileja: Idi i propovijedaj!

PORUKA PROVINCIJALA HDP

"Više puta dominikanski se red dizao iz pepela. Progonili su njegove članove. Osuđivali, proganjali i strijeljali. I u Hrvatskoj. No, Red je uvijek bio svjestan svoga poslanja. Božanska providnost hoće da dominikanski red – Red istine, slobode, krunice – kako nas nazivaju – nastavi sa svojim poslanjem propovijedanja i podučavanja riječi Božje, a njegov je apostolat danas potrebniji negoli ikad. Povijest pokazuje da je Božji blagoslov i u najtežim iskušenjima i neprilikama pratio Red kada se odlučno i odvažno predao svome poslanju propovijedanja"

8. 11. 2015 –

OTVARANJE JUBILEJA U DOMINIKANSKOM SAMOSTANU KRALJICE SVETE KRUNICE U ZAGREBU

Hrvatska dominikanska provincija je jubilej otvorila s svečanim euharističkim slavljem u župnoj i samostanskoj crkvi Kraljice svete krunice u Zagrebu. Misno je slavlje predvodio provincijal Hrvatske dominikanske provincije dr. Anto Gavrić, a suslavili su priori, starješine i predstavnici iz drugih dominikanskih samostana i kuća, članovi Svećeničkoga bratstva sv. Dominika, te gosti predsjednik Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica kapucinski provincijal fra Jure Šarčević, karmelićanski provincijal o. Srećko Rimac, salezijanski don Pejo Orkić, provincijal franjevac trećoredaca Nikola Barun te izaslanik franjevac Hercegovačke provincije fra Draženko Tomić.

Za oltarom su bili i trajni đakoni Ratko Podvorac i Miljenko Bošnjak te dominikanski bogoslovi, a na misi su bile časne sestre dominikanke Kongregacije svetih anđela čuvara te članovi dominikanskih laičkih bratstava. Pjevao je mješoviti župni zbor pod ravnanjem prof. Marija Pereštegija, a orgulje je svirao Milan Hibšer. Misno su slavlje u zajedništvu prenosili prvi programi Hrvatskoga radija i Hrvatske televizije. Tijekom misnoga slavlja dr. Gavrić je upalio veliku jubilejsku svijeću, s koje je za vrijeme izvedbe dominikanskoga himna „Salve regina” na kraju mise upaljeno 13 manjih svijeća za 13 dominikanskih zajednica u Hrvatskoj, Sloveniji te Bosni i Hercegovini te svijeća za zajednicu sestara dominikanki.

Ovako smo svečano ušli u novu eru dominikanskog reda. Neka nam bude sveti Dominik uvijek uzor života, molitve i povezanosti s Bogom. Neka nam Istina preplavi naše živote da možemo po proročkoj zadaći, koju smo primili po sv. krštenju, navješćivati ovu Istinu te je živjeti. Iskoristimo vrijeme jubileja za dublje razmišljanje o Božjoj riječi, Njezinu spomenu za nas i za druge te načinu kako Riječ približiti nevjernicima. Neka nam bude sveti otac Dominik putokaz navješćivanja, propovijedanja, života, molitve i rada s nevjernicima. Pokušajmo svakome čovjeku pokazati pravi put do Boga, upalimo plamen nade u srcima kao Dominik, bakljom Istine krenimo u svijet te protjerajmo tamu koja okružuje današnje čovječanstvo. Uključimo u svoje molitve svu dominikansku braću i sestre, bogoslove, novake, sjemeništare te cijelu dominikansku obitelj. Ovako smo svečano ušli u novu eru dominikanskog reda. Neka nam bude sveti Dominik uvijek uzor života, molitve i povezanosti s Bogom. Neka nam Istina preplavi naše živote da možemo po proročkoj zadaći, koju smo primili po sv. krštenju, navješćivati ovu Istinu te je živjeti. Iskoristimo vrijeme jubileja za dublje razmišljanje o Božjoj riječi, Njezinu spomenu za nas i za druge te načinu kako Riječ približiti nevjernicima. Neka nam bude sveti otac Dominik putokaz navješćivanja, propovijedanja, života, molitve i rada s nevjernicima. Pokušajmo svakome čovjeku pokazati pravi put do Boga, upalimo plamen nade u srcima kao Dominik, bakljom Istine krenimo u svijet te protjerajmo tamu koja okružuje današnje čovječanstvo. Uključimo u svoje molitve svu dominikansku braću i sestre, bogoslove, novake, sjemeništare te cijelu dominikansku obitelj.

Dejan Mesarić

Bože, Oče milosrđa,
koji si slugu svojega Dominika pozvao
da krene na put vjere
kao putujući hodočasnik i propovjednik milosti,
dok slavimo ovaj jubilej Reda,
molimo te, ulij ponovno u naša srca Duha
uskrsloga Krista,
kako bismo vjerno i radosno naviještali
evanđelje mira,
po istom Kristu, Gospodinu našem.
Amen.
Sveti Dominiče, moli za nas!

SESTRE DOMINIKANKE

U HRVATSKOJ

Budući da smo već toliko toga rekli o braći dominikancima, red je i da spomenemo sestre dominikanke koje pomažu braći svojom molitvom i radom. Sestre dominikanke dolaze u Hrvatsku najvjerojatnije u isto vrijeme kad i braća, a to je polovicom 13. stoljeća. U Hrvatskoj se osnivaju mnogi kontemplativni samostani sestara među kojima su samostan u Ninu, Splitu, Šibeniku, Dubrovniku, Zadru i Starome Gradu na Hvaru. Postojao je i mali problem jer su pojedini samostani djelovali zasebno, odnosno nisu imali glavni samostan koji bi upravljao zajednicom. Na ideju o ujedinjavanju dolazi o. Anđeo Marija Miškov i u tome uspjeva. Kongregacija svetih anđela čuvara utemeljena je 16. svibnja 1905. u Šibeniku, a svečano proglašenje utemeljenja obavljeno je 2. listopada 1905. u Korčuli. Za prvu predstojnicu postavljena je s. Imelda Jurić. Kongregacija je počela radom pod geslom: ***Bogu, Redu, narodu***. Danas u Hrvatskoj postoje samo sestre aktivnog načina života i djeluju na raznim područjima. Od samih početaka Kongregacije apostolat je bio usmjeren prema odgojnom i socijalnom radu. Sestre danas rade u vrtićima, predaju u školama, fakultetima, pomažu u župskim zajednicama, u pastoralu i liturgiji, brinu za crkveni prostor i ruho. Aktivne su u crkvenim medijima i radijskim emisijama u Zagrebu (*Radio Marija*) i u Korčuli (*Radio Korčula*). Sestre dominikanke izdaju glasilo *Ave Maria* i uređuju mrežnu stranicu www.dominikanke.org.

KAKO POSTATI DOMINIKANKA?

Kako postati dominikanka

Ako tvoja nutrina odjekuje Kristovim pozivom: Dođi i slijedi me! Kreni putem Istine i Ljubavi, propovijedajući Evanđelje životom i djelovanjem – odvaži se ***BITI DOMINIKANKA***. Djevojka koja se odlučila na redovnički život prolazi kroz pet osnovnih stupnjeva formacije: kandidatura, postulatura, novicijat, juniorat i razdoblje doživotnih zavjeta. Ako želite saznati više posjetite već navedenu mrežnu stranicu.

Slušaj, kćeri, pogledaj, prisluhni:

zaboravi svoj narod i dom oca svog! I kralj će zaželjati ljepotu tvoju.

Ps 45, 11-12a

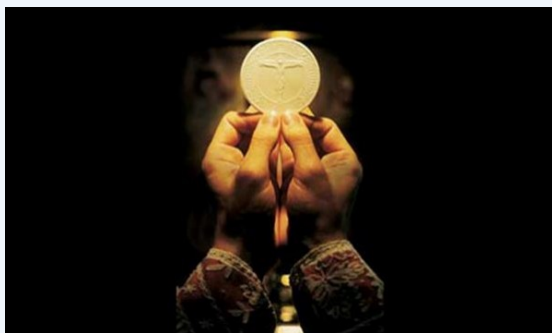
Kristijan Zelić

BLAŽENA IMELDA LAMBERTINI

O ovoj blaženici se zna jako malo, a u našim krajevima možda ima malen broj onih koji je već znaju, a svima ostalima ona je nepoznata. Svi vi koji je još ne znate pripremite se upoznati ovaj cvijet Isusa Krista koji je na zemlji za njim žedao, a kada ga je napokon dobio od silne se radosti njemu preselio. Imelda Lambertini krštenim imenom Marija Magdalena rođena je 1322. u Bologni od oca Egana i majke Castore. Blažena Imelda od malena je bila poslušna, ozbiljna i odana molitvi. Njezina majka joj je često pričala o Svetoj Euharistiji

preko koje se kruh i vino pretvaraju u Tijelo i Krv Isusa. Sa deset godina Imelda je zamolila oca da joj dopusti ulazak u samostan sestara dominikanki sv. Marije Magdalene u Bologni. Kad je ušla u samostan dobila je ime Imelda i postala je najmlađa dominikanka u tom samostanu. Pošto je bila jako mlada nije morala obdržavati čitavo pravilo sestara. No mala Imelda nije htjela ni u čemu

zaostati za ostalim sestrama. Imelda je imala žarku želju da zajedno sa sestrama može pristupiti svetoj Pričesti, ali u to vrijeme bilo je dopušteno primiti svetu Pričest tek od navršeni 14. godina, a to je malu Imeldu jako ražalostilo. Na dan 12. svibnja 1333. godine to jest dan uoči Uzašašća Gospodina. Imelda je na misi i danas

ona ne promatra sestre kako se pričešćuju već se je udubila u molitvu kao da će se nešto veliko dogoditi za koji trenutak. I dok je tako bila udubljena u molitvi nije ni osjetila kako su sestre jedna za drugom napustila crkvu. Imeld se je potom ustala i kleknula pred oltar. i dok je tako klečala povrh Svetohraništa, zabljesne u visini mala bijela Hostija koja rasvijetli cijeli kor. Imelda ispruži ruke da

primi Hostiju, ali se ona zaustavi u visini nad njenom glavom. Svećenik kad osjeti miris koji se je širio kroz crkvu vrati se, pokloni se i pruži zlatnu pliticu na koju se odmah spusti Hostija. I svećenik u čudesnom shvaćanju Božje volje pričesti Imeldu. Imelda primivši Isusa zaklopi oči i tako osta nepomično u tišini klečati pred oltarom. Kad su nakon nekog vremena sestre došle po Imeldu i kad su ispružile svoje ruke da je dotaknu ukočeni lik Imelde pade im u naručje. Imelda je umrla od silne radosti što je po prvi put primila Isusa

Krista. Sve okupljene sestre su u čudu promatrale ljepotu Isusova ružice. Njezini zemni ostatci se nalaze u crkvi sv. Sigizmunda u Bologni. Papa Lav XII. ju je proglasio blaženom 1826., a papa Pio X. imenovao zaštitnicom prvopričesnika. Isti papa dekretom "Quam singulari" 1910 godine spušta dobnu granicu od 14 godina za primanje pričesti.

Kratka priča kao i kratak život. Njena Prva sveta Pričest joj je bila i posljednja, a njene riječi su se pokazale proročanske. U Evanđelju po Marku 10,13-15 Isus nam kaže "Pustite dječicu neka dolaze k meni; ne priječite im jer takvih je kraljevstvo Božje! Zaista, kažem vam, tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, u nj neće ući.

I za kraj nek vam na pameti uvijek bude pitanje koje je bl. Imelda često upućivala onima koji su već primila Isusa u bijeloj hostiji: " Recite mi, kako to da netko može primiti Isusa u svoje srce, i ostati živ od silne radosti?"

Kristijan Zelić

MILOSRDNI POPUT OCA

GODINA MILOSRĐA JE ZAPOČELA

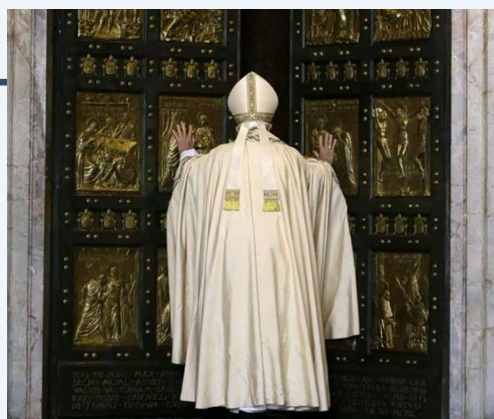
KristijanZelić

Na blagdan Bezgrešnog začeća Marijina papa Franjo je proglasio početak godine milosrđa, a trajat će do 20. studenoga 2016. Dakle, Papa nam kaže da je milosrđe stožer na kojem počiva život Crkve i da je to osobina Gospodinove svemoći, a ne znak nekakve slabosti. Papa nas potiče i govori nam da smo mi pozvani živjeti milosrđe, jer je nama prvima ukazano milosrđe. Zato nemojmo se oglušiti na ove papine riječi i sjetimo se riječi iz Lukinog Evanđelja: "Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan." Jubilej milosrđa će imati za geslo „Milosrdni kao Otac“, koje je preuzeto iz Lukina Evanđelja. U godini milosrđa biti će dozvoljen svećenicima dijeliti oprost od vremenitih kazni i otpuštati grijeha koji su pridržani Apostolskoj stolici. Kad već spominjemo grijeha i otpuštanje grijeha spomenut ćemo i sakrament ispovijedi. Pomoću Svete ispovijed čovjek se vraća u stanje milosti koju je izgubio i rane njegove duše zarastaju, ali ostaju ožiljci. Ti ožiljci će tijekom vremena zarasti, ali ako se čovjek vrati svojim grijesima te rane se opet otvaraju, a čovjek od mnoštva otvorenih rana pada u očaj i beznadež od veličine svojih grijeha. Tada se sjetimo Isu-

sovih riječi upućenih svetoj Faustini, gdje kaže: " Neka se nijedna duša ne boji približiti meni, pa makar njezini grijesi bili crveni kao skrlet.

Moje je milosrđe tako veliko da ga u cijeloj vječnosti ne može proniknuti nijedan razum, ni ljudski ni anđeoski. Sve što postoji dolazi iz nutrine mog milosrđa." I zato

nemojmo gubiti natu jer nas Isus sa milosrđem čeka. Papa nas tijekom ove godine potiče da vršimo djela milosrđa i ljubavi prema svim ljudima jer smo mi prvi milosrđe zadobili. Poslušajmo Papu i vršimo djela milosrđa i ljubavi jer kaže Isus: " Blago milosrdnima jer zadobit će milosrđe." Budite uvijek milosrdni i puni ljubavi prema drugima i s veseljem i radošću čekajmo Isusa, kao da je svaki dan Božić.

DAN U SAMOSTANU

S tim člankom želim ljudima približiti život u samostanu, pojasniti njegovo značenje, osobito razjasniti predrasude i krive predodžbe. Veliki broj ljudi si pod pojmom samostan prvo zamisli uske, duge, tamne hodnike, hladnog srednjeg vijeka, pored toga i riječ koja povezuje sve to, tajnost. To je prije svega radi slabog poznavanja redovničkog života, htjeli ili ne htjeli. Kako god, o čemu je riječ?

ŠTO JE SAMOSTAN?

Samostan nije ništa drugo, nego dom neke skupine, skupine ljudi, koji su se na poseban način odlučili služiti Bogu, u redovničkom životu, i tako su si stvorili svoj život, predan Bogu. Ali što je pritom bitno, nisu se odvojili od svijeta, kako bi rekla većina ljudi, upravo suprotno, redovnice i redovnici su se povezali sa svijetom bolje nego ostali. U čemu je razlika? Ljudi, koji žive "obični" život, žive u svijetu, redovnice i redovnici s njima žive, te ih podučavaju, navješćivaju, i za njih mole.

KAKO POTEKA DAN U SAMOSTANU?

Ako mislite, da je život u samostanu dosadan, jako se varate. Za mene, koji sam sjemeništarač, život u samostanu je jako zanimljiv. Zajednička molitva, zajednički obroci, sveta misa, molitva krunice..., to su neke samostanske "aktivnosti", osim zajednički izleta, druženja i razgovora... Većini bi to bilo dosadno, moguće i bezvezno, ali samo onima, koji nisu došli do tog spoznanja, iskustva i onima, koji to ne vide ili ne žele to vidjeti u tome ikakva smisla. Ja mogu reći, da ljepši život od ovoga ne možeš imati, ne možeš si stvoriti tako lijep život. Što je ljepše, upravo to da živiš

u neposrednom odnosu s Bogom i bližnjima, s braćom i sestrama u zajednici i onima koji žive izvan samostana? Istina je da takav život ne može svatko živjeti, ali zato bi trebali toliko poštovati one, koji su na to pozvani. Zato ne smijete bježati, izbjegavati ili se rugati takvim ljudima, nego nam dopustite da vam se približimo jer biste smo tako mogli spoznati tu „tajnost“, kako je vi zovete. Vjerujte mi da ćemo vam uvijek odgovoriti na svako vaše pitanje i dvoumljenje.

Tajno je sve što nam nije poznato, zato tražite i istražujte i

tako rastjerajte tajne i predrasude o samostanskom životu, ako slučajno osjećate potrebu za neki veći smisao u životu i vidite se kao redovnik/redovnica, bez straha pokušajte na vata neke redovničke zajednice i vidjet će te da tu nema tajnosti, vrata su vam uvijek otvorena.

Dejan Mesarič

DOMINIK BARAČ

Otac Dominik Barač, dominikanac, rodio se 1912. godine u dubrovačkom primorju. U Red propovjednika stupio je 1930. te je poslije studija u Dubrovniku i Walberbergu (Njemačka) zaređen za svećenika godine Gospodnje 1936.

Komuniste je zabrinuo 1944. godine knjigom *Socijalna filozofija boljševizma* u izdanju Dominikanske naklade Istina, te su 18. ožujka 1945. najavili premetačinu samostana, a istoga dana Barač je pod pratnjom doveden iz Lisca i zatvoren u vilu Rašicu u Lapadu.

Optužnica nije sačuvana, a u prijepisu presude okrivljuje ga se zbog "terorističkog protunarodnog rada i organizovanja terorističkih oružanih banda". A "kao uvjereni ustaša neistinitim prikazivanjem prilika u jednoj od savezničkih država koristio njemačkom okupatoru i ustaškoj 'promičbi' da bi zavaravanjem neupućenog naroda pridobio ga za oružanu borbu protiv narodno-oslobodilačke vojske i naših saveznika, pak je u tu svrhu u 1944. godini dao štampati i rasturivati knjigu

'Socijalna filozofija boljševizma'."

Smrtna presuda strijeljanjem izvršena je u Trogiru u subotu 17. studenoga 1945. u šest sati ujutro. Iz skupine od 34 zatvorenika strijeljano ih je trideset, a četvorica su pomilovana. Posmrtni ostaci fr. Dominika Barača kasnije su ekshumirani i položeni u novu dominikansku grobnicu na splitskom groblju Lovrinac.

Skupa s Baračem na robiji se nalazio i njegov redovnički subrat Rando Paršić, koji o Dominiku i danima koji su prethodili strijeljanju govori:

"Nas devet svećenika određeni za robiju (nota bene: nije postojao termin zatvor nego samo robija ili strijeljanje), robijali smo na drugom katu trogorskoga zatvora, a osuđenici na smrt na drugom katu iznad nas. Tako je Barač bio točno iznad moje sobe a to se kasnije pokazalo providnosno. Zašto? Kad bi nastupila gluha noć i tama, Barač je na koncu spuštao ispisani papirić i dostavio svoje želje, opažanja, raspolo-

ženja i pitanja. Slijedio bi naš odgovor te smo na taj način ulijevali jedan drugome nadu, snagu i izmjenične molitve... Točno mi se usjeklo u pamćenje da je 15. studenoga u noći spustio pošire pisamce. Grozna vijest! Pisalo je nekako ovako: 'Sutra ili najdalje prekosutra bit ću strijeljan.' ... Dana 16. studenoga spustio je posljednje pisamce. 'Sutra rano jutrom vode me na strijeljanje. Molim te kada se sutra ujutro budem spuštao skalinama stani na malo 'okno' svoje sobe. Pogledat ću prema tebi, a ti mi udijeli odrješenje. Tako je i bilo. Zadnji pogled i preporuka Bogu, Gospi i svetom ocu Dominiku."

Povodom 70. godišnjice mučeništva dubrovačkoga dominikanca fr. Dominika Barača u Trogiru su oci dominikanci u subotu i nedjelju 21. i 22. studenoga 2015. upriličili dvodnevno spomen-sjećanje na svojega subrata kojega drže mučnikom za istinu, socijalnu pravdu, ljudsko dostojanstvo i svetost obitelji i za kojega žele otvoriti kauzu za proglašenje blaženim. U propovijedi je provincijal Hrvatske dominikanske provincije dr. Anto Gavrić rekao da je Dominik Barač umro uz poklik: "Živio Krist Kralj!" te naglasio da je Barač, dok su ga strijeljali, izgovarao Kristove riječi s križa "Oprosti im Bože...", moleći Boga da oprostí njegovim krvnicima. "Krist Kralj čiji blagdan danas slavimo bio je jedini kralj Baračeva života"

Ugledajmo se u primjer Dominika Barača; ne dajmo da nam napadi sa svih strana oslabe vjeru u Isusa Krista te molimo za Dominikovo proglašenje blaženim.

Više na dominikanci.hr

Mario Tošić

RAZMIŠLJANJE

Duhovna obnova – razmišljanje

Kritiziranja, izbjegavanje mogućnosti, da činimo dobro, rugati se, optuživati i misliti, da je samo meni uvijek najteže u životu. To su samo neki primjeri koji vode na put grijeha, stanje bezboštva i duhovne bolesti. Ali kako je došlo do svega toga? Ako je đavao prvi koji se je odvojio od Boga, onda možemo reći da sve od Adama i Eve pa do danas je upravo đavao onaj koji koji nam sebe prikazuje kao čisto svijetlo, tada čovjek po svojoj slobodnoj volji i po prebrzim odlukama zapadne u teški grijeh. Farizeji i pismoznanci, Juda Iškariotski, kralj Herod i razbojnici, koji su bili razapeti s Isusom samo su neki primjeri iz Biblije, koji nam pokazuju duhovno siromaštvo i udaljenost od Boga. Svi oni su preuzeli one loše osobine, ako već ne sve, barem neke, ali su više puta povezane jedna s drugom. Po prispodobi o izgubljenom sinu (koja nam upravo opisuje put grijeha – oholost), brzo sam se sjetio farizeja i pismoznanaca i našao im zajedničke točke. Zato sam se malo bolje udubio u to i spoznao slijedeće:

Isus, kao otac i pismoznanci, kao njegovi sinovi

Farizeji su se priklonili grijehu kritiziranja, optuživanja,....Uvijek su kritizirali, sami se nisu držali zapovijedi, nisu činili dobro, iako su se pokazivali, rado su drugima zapovijedali: "Ti i ti, čini dobro!", bunili su se protiv Isusa, njegovi učenika, njegova naučavanja i njegova načina života, optuživali su ga, vidjeli su samo sebe i svoje potrebe, rugali su mu se...

Tako kao i izgubljeni sin kad zahtjeva od oca da mu da što je njegovo, tako oni zahtijevaju od Isusa „daj nam što je naš!“ (htjeli su da prestane s poučavanjem naroda i htjeli su ga prepustiti u ruke naroda), On im reče: „Ništa od ovog ne bi imali, da vam nije dano od gore, od Oca, koji je na nebesima!“.

Sve što im je bilo dano, ljudi, koji su im bili povjereni su „izgubljeni“ za svoje grijehe (kao i sin koji je izgubio sve što mu je dano od oca) i ostaju bez svega vrijednoga u životu.

Ali, što je na kraju? Kad dolaze ispred Boga i daju odgovor, za svoj život?.... Opet se vraćaju Ocu i On ih prima.

Također se i danas događaju slične, ako ne i jednake stvari, ljudi zaboravljaju na Boga, draže im je rugati se i prezirati ti Ga i svoje živote predavati đavlu. Gdje nema radosti treba je posijati. Na nama je da tu Radost Krista obznanjujemo i tako je prenosimo u današnji svijet, među današnje ljude, u njihov život. I to što smo posijali, to ćemo nekad žeti u vječnom životu.

Dejan Mesarič

DOMINIKANSKI SAMOSTAN I CRKVA U DUBROVNIKU

Dominikanci u Dubrovnik stižu još za života svetog Dominika 1225. godine. U gradu kratko zastaju da se odmore, ali oduševljeni njihovim propovijedanjem Dubrovčani ih mole da ostanu darujući im malu kućicu. Kasnije dominikanci počinju graditi velebni samostan. Nije sa sigurnošću utvrđeno kad je izgradnja započela, neki podatci datiraju iz 13. stoljeća. U početku je bio izvan gradskih zidina, ali je zbog njegove obrambene važnosti Malo vijeće 1301. godine odlučilo da će pučani izgradnju pomoći novčano i svojim radom. Samostan čini kompleks zgrada među kojima su crkva sv. Dominika, zvonik, klaustar i tri samostanska krila. Unutar crkve i

samostana danas se nalaze djela velikih majstora kao što su Paolo Veneziano, Lovro Dobričević, Mihajlo Hamzić, Niklola Božidarević, Tiziano i mnogi drugi. Crkva je jedna od najvećih gotičkih građevina na istočnoj obali Jadrana. Nacrte je izradio Michelozzo di Bartolomeo, a gradnju su vodili dubrovački majstori Utešimović, Rado-manović i dr.

Klaustar, i crkvu se ne usudim opisivat jer je tu ljepotu gotovo nemoguće opisati riječima; mogu vam samo reći da su prekrasna gotička crkva i samostan svetog Dominika uz same zidine bisera Jadrana, grada Dubrovnika stvarno vrijedni posjeta i vrijedni toga da se o njima priča.

Mario Tošić

S ISUSOM NA KAVI (Marija Zelić)

Kišan je dan
izlazim van
mislim kome se javit
za društvo pravit
na dnu ulice siluetu vidim
malo se zastidim
spustim se niže
dođem bliže

prepozna moju muku
uhvati me za ruku
idemo uz kavu
obavit ispovijed pravu
tako imadoh čast
popit kavu u slast
s mojim Gospodinom!

OTAC PETAR IMA RIJEČ

NIJE LI ČUDNO I ČUDESNO?

Nije li čudno i čudesno da ptice poznaju putanju selidbe i da uvijek dođu točno na ista odredišta: primjerice rode se vraćaju svojim starim gnijezdima i obnavljaju ih, lastavice isto tako...

Zašto se ptice sele kad sve to mogu obaviti s puno manje rizika tamo odakle dolaze?! Tko ih to poziva i tko im je zapovjedio da se drže te putanje? - To je u njih usađeno, reći će netko, pa zato... Ali zar u nas nije usađeno da slijedimo Onoga tko za nas ima svoj savršen plan i želi ga ostvariti baš po nama, primjerice po tebi, meni, njemu, njoj... I mi naslućujemo taj njegov plan s nama, iako se često pravimo nevještima.

Pticama je usađeno, one toga nisu svjesne, pčelama isto tako..., a mi ipak imamo jasnoću, svijest i slobodu da to slijedimo, ili da tražimo izlike: „Ima i onih drugih...”

Jest, ima on i drugih, ali nije dobro tražiti izliku za sebe u drugima, jer drugi nisu ti, niti si ti drugi... Ta i svaka ptica radi gnijezdo i hrani se providnosnim zrnima. A koliko li smo vrijedniji od mnoštva ptica... Ipak, tko uzme plug neka se ne okreće jer će brazda krenuti ukrivo. A ti sinko kad kreneš prodaj sve što imaš i idi za mnom - kaže Gospodin.

Poziv čovjeku dolazi iz Božje savršene slobode i upućen je čovjekovoj slobodi, a prava sloboda je jedino u Bogu, i to moramo shvatiti da bismo mogli radosno reći: „Evo me! Govori Gospodine, sluga tvoj sluša!”

Pitao jedan starac mladića: „Koliko ima krivina od tvog grada do našega?” Mladić se zamislio, pa počeo brojati, češati se po glavi... Starac mu, smijući se, odgovori: „Ne muči se dragi prijatelju. Samo su dvije krivine, ona ulijevo i ona udesno.” Mladić ga na trenutak začuđeno pogleda, pa se nasmije starčevoj šali.

Bog nam nudi novi život jednostavnim riječima i poziva nas jednostavnim riječima, čak se koji put s nama i našali...

U jednostavnom odgovoru na Božji poziv sva je čovjekova radost, a sve drugo treba njemu prepuštiti jer on upravlja korake čovjeka i neće dati da nam noga posrne.

tko ima sve mora ionako najprije sve prodati da bi mogao primiti ono što mu Bog želi dati.

Isus se služi s onim što imamo, a istina je da mu najčešće nemamo što dati osim svoje bijede.

MOŽEMO LI MI TO?

Sve možemo ako prihvatimo činjenicu da je onaj veliki hrast nekad bio sićušni žir.

Bog od nas ne traži velike stvari, jer on je taj koji ih čini. On ne traži od tebe da imaš sve, jer onaj tko ima sve mora ionako najprije sve prodati da bi mogao primiti ono što mu Bog želi dati.

Tko nije spreman biti žir neće nikad postati hrast. Tko preskače male korake neće nikad hodati utabanom stazom.

SVE MOGU U ONOME KOJI ME JAČA!

I ovo je najjasnije izrečena istina o našim vlastitim mogućnostima.

Isus se služi s onim što imamo, a istina je da mu najčešće nemamo što dati osim svoje bijede.

On ulazi u naš život zatičući nas u našem stanju kakvo već jest. On kad dolazi k nama ne očekuje da smo savršeni, da smo riješili sve svoje probleme, da smo sagradili kuću i nabacili fasadu. Zapravo moglo bi se čak reći da nam dolazi u najnezgodnijem trenutku...

Tko zna zašto, ali čini se da je to baš pravi trenutak kad se on pojavljuje u životima ljudi. Tada u nama ima priliku progovoriti prava istina o tome koliko mi možemo, a koliko on. Tada je pred nama jedna velika prilika za jedno veliko iskreno priznanje.

Na svakom koraku možemo sresti ljude kojima se dogodio veliki životni potres, neko stanje kad im je od svega što su imali ostala tek nit... To je bila prilika za prekretnicu, za životni preokret.

MJESTA I TRENUCI NESIGURNOSTI POSTAJU NAŠA PRILIKA U BOGU. On je taj koji sve okreće na dobro.

Isus traži ljude i želi im dati dimenziju koju ništa ne može svesti na jedno mjesto i ograničiti je sebičnošću.

NAŠ BOG JE POPUT RIBARA!

Oni su bili ribari, a On je bio Bog – sve se promijenilo kad je on naišao, kad su ga čuli, kad im je rekao – Hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima!

Sve se promijenilo, riječ njegova je poput povjetarca dodirnula njihova srca, nježno se u njima zanjihao dotad nepoznati život.

Oni su prepoznali trenutak i nisu dvojili: što im još treba od života, ovakvu priliku još nisu imali.

Ostavi i ti mreže i kreni putovima gdje On prolazi!

Oni su bili ribari, težaci pučine, ispirali su prazne mreže kad su ga susreli.

Od tada ništa više nije bilo isto: kad ih je dodirnula njegova sjena i njegova riječ kliznula kroz škrtu polja otvarajući u njima zatvorene ladice plodnosti.

Kad je Isus prolazio ugledao je Šimuna i njegova brata Andriju kako ribare na moru, jer bili su ribari.

“Hajdete za mnom i učinit ću vas ribarima ljudi!” (Mk 1, 17)

Oni su bili ribari a on je bio Bog! Kako sad to? I što to sada znači? Do sada se nije čulo za takvo što... Silno čuđenje zahvatilo je njihove priproste ribarske duše, neki novi polet uvukao se u njihove kosti.

Učinit ću od tebe ribara ljudi, ali trebaš ostaviti svoju obalu, svoje mreže. Ako kreneš na moju riječ ...

Da bih ti dao, trebaš doći, a to znači ostaviti ono što si do sad držao. Dođi da ti dam smisao života. Dođi i učinit ću te, stvorit ću od tebe novog čovjeka, dat ću ti svrhu zašto postojiš.

SLIJEDI MOJE KORAKE, ONDJE GDJE JA IDEM...

On je Bog koji želi da ga upoznamo, on je Bog koji želi da od njega živimo.

Bog želi da ga tražimo po riječi, Bog želi da ga slijedimo po riječi...

Bog nam daje nadu... naša nada je u Bogu...

SLIJEDI ME...

Ako slušamo pažljivo Isusa onda otkrivamo da je naš Bog poput ribara:

Prva četiri apostola bili su ribari, i on od njih želi učiniti ribare ljudi; tumači svoj nauk iz Petrove lađe mnoštvu koje se tiska na obali, a onda mu puni mreže ribama; hrani mnoštvo s pet kruhova i dvije ribe; pomogao je ribarima da napune prazne mreže; na moru je očitovao svoju moć nad valovima i vjetrom; kao uskrslu pripremio je ribe na žeravici za učenike; i tada im je napunio mreže ribama, bila je puna velikih riba, 153; ...

Bog nas želi učiniti ribarima, ali ribarima ljudi... TKO JE DAKLE RIBAR I TKO PUNI MREŽE POSTAJE JASNO!

ON PUNI NAŠE MREŽE, čini naš život ispunjenim!

RECI MU I TI: „EVO ME GOSPODINE!“

O. Petar Galić

MOLITVA

Molitva je religiozni čin izgovaranja određenog teksta u kojem se mi vjernici obraćamo Bogu. Katolici se još mole i našoj nebeskoj majci Mariji, koja poput svih majki brine za svoju djecu; svecima; te anđelima čuvarima.

Moliti je zapravo vrlo jednostavno, samo se obratiš Bogu i rečeš mu sve što ti je na srcu. No, ima trenutaka kad smo rastreseni, kad ne znamo što reći; tada se sjetimo da smo u vrtiću učili reći: IZVOLI, HVALA, MOLIM i OPROSTI.

IZVOLI Gospodine cijelog mene, moje biće, moj duh, sve si mi dao, a ja Te molim svime upravljaj i vodi me na putu života, da uvijek spoznam što je Tvoja presveta volja, te je vršim

HVALA Gospodine, što si me stvorio tako veličanstveno i što sam tvoje ljubljeno dijete. Hvala što sam se jutros probudio i što ću večeras opet u Tvom miru usnuti

MOLIM Gospodine za mudrost, razum, savjet, znanje, jakost, pobožnost i strah Božji. Molim te da pomoću darova koje mi daješ Tebe ljudima približim da svi osjete Tvoju ljubav i toplinu. Ne dopusti molim te, Gospodine, da ikad radim nešto suprotno Tvojim presvetim voljama.

OPROSTI Gospodine za svaki put kad se nisam ponašao kao Tvoje dijete. Oprosti za svaki put kad sam te, bičevao svojom ohološću i škrtošću, kad sam te vrijeđao svojom bludnošću i zavišću, kad sam te pribijao na križ neumjerenošću u jelu i piću, kad sam ti probadao bok svojom srditošću i svojom lijenošću. Oprosti mi Gospodine za svaki put kad sam umjesto Tebe i Tvog presvetog imena želio uzvisiti sebe i svoje. O, Gospodine, budi milosrdan meni grješniku. Operi me svojom presvetom krvlju i daj mi snage da ne griješim više.

Vjerujem da svi znamo molitvu Oče naš, no jeste li je ikada gledali na ovakav način:

NEMOJ REĆI OČE, AKO SE SVAKI DAN NE PONAŠAŠ KAO SIN.

NEMOJ REĆI NAŠ, AKO ŽIVIŠ IZOLIRAN U SVOJOJ SEBIČNOSTI.

NEMOJ REĆI KOJI JESI NA NEBESIMA, AKO MISLIŠ SAMO NA ZEMALJSKE STVARI.

NEMOJ REĆI SVETI SE IME TVOJE AKO PSUJEŠ I SPOMINJEŠ BOŽJE IME UZALUD.

NEMOJ REĆI DOĐI KRALJEVSTVO TVOJE AKO NE STVARAŠ MIR NA ZEMLJI.

NEMOJ REĆI BUDI VOLJA TVOJA, KAKO NA NEBU TAKO I NA ZEMLJI, AKO NE PRIHVAĆAŠ BOŽJU VOLJU I KAD JE TEŠKO.

NEMOJ REĆI KRUH NAŠ SVAGDANJI DAJ NAM DANAS AKO SE NE BRINEŠ ZA GLADNE, BESKUĆNIKE I NEPROSVJEĆENE.

NEMOJ REĆI OTPUSTI NAM DUGE NAŠE AKO NISI SPREMAN OPROSTITI DRUGIMA POGREŠKE, UVREDE, OMALOVAŽAVANJA, RUGANJE, PONIŽAVANJE...

NEMOJ REĆI I NE UVEDI NAS U NAPAST AKO IMAŠ NAMJERU OSTATI U GRIJEHU ILI DALJE GRIJEŠITI.

NEMOJ REĆI NEGO IZBAVI NAS OD ZLA AKO SE NE BORIŠ PROTIV ZLA.

NEMOJ REĆI AMEN AKO JOŠ NISI SHVATIO MOLITVU OČE NAŠ.

ZA ŽIVOT

Iz 9, 1-6

¹Narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku;
one što mrklu zemlju obitavahu
svjetlost jarka obasja.

²Ti si radost umnožio,
uvećao veselje,
i oni se pred tobom raduju
kao što se ljudi raduju žetvi,
k'o što kliču kad se dijeli plijen.

³Teški jaram njegov,
prečku što mu pleća pritiskaše,
šibu njegova goniča
slomi kao u dan midjanski.

⁴Da, sva bojna obuća,
svaki plašt krvlju natopljen
izgorjet će
i bit će ognju hrana.

⁵Jer, dijete nam se rodilo,
sina dobismo;
na plećima mu je vlast.
Ime mu je:

Savjetnik divni, Bog silni,
Otac vječni, Knez mironosni.

⁶Nadaleko vlast će mu se sterat'
i miru neće biti kraja
nad prijestoljem Davidovim,
nad kraljevstvom njegovim:
učvrstit će ga i utvrdit
u pravu i pravednosti.
Od sada i do vijeka učinit će to
privržena ljubav Jahve nad vojskama

Koliko puta hodam ja u tami?

Zašto ne dozvolim da me Svijetlo rasvijetli?

*Kakvu radost predstavlja novorođeni Isus u
mom životu?*

*Je li stvarno shvaćam i vjerujem da me je On
s svojim trpljenjem, smrću i uskrsnućem,
očuvao smrti, te me otkupio za život vječni?*

*Za mene je rođeno dijete, Bog ga podarja
meni...*

Dozvolit ću mu kraljevati u mom životu...

*...zato mu vapijem: »Ti si moj Savjetniče
divni, Bože silni,
Oče vječni, Kneže mironosni...*

Lk 2, 14-20

¹⁴»Slava na visinama Bogu,
a na zemlji mir ljudima,
miljenicima njegovim!«

¹⁵Čim anđeli otiđoše od njih na nebo,
pastiri stanu poticati jedni druge:
»Hajdemo dakle do Betlehema. Pogle-
dajmo što se to dogodilo, događaj koji
nam obznani Gospodin.« ¹⁶I pohite te
pronađu Mariju, Josipa i novorođenče
gdje leži u jaslama. ¹⁷Pošto sve pogle-
daše, ispriповјediše što im bijaše rečeno
o tom djetetu. ¹⁸A svi koji su to čuli divili
se tome što su im pripovijedali pastiri.
¹⁹Marija u sebi pohranjivaše sve te do-
gađaje i prebiraše ih u svome srcu.
²⁰Pastiri se zatim vratiše slaveći i hvaleći
Boga za sve što su čuli i vidjeli kako im je
bilo rečeno.

*Slavim novo rođeno dijete, te mu zahvaljujem za
mir što mi ga daruje...*

*Kao pastir ću se približit njemu, te mu izkazat
poštovanje, svaki dan ponovno, jer Bog također
meni sporoča...*

*Otvorit ću oči da mogu vidjet stvarnu ljepotu sve-
te obitelji, Marije, Josipa, te djeteta...*

*Ići ću po putu pastira, te ne ću »štediti i čuvati«
svojih riječi, nego ću navještivati, ne bojim se pre-
zira, izrogivanja, jer Bog je sa mnom*

Hvalit ću Boga za sve što vidim i slušim...

*Dobri Oče, neka budem kao Marija, ponizan, vje-
ran sluga, uvijek spreman na Tvoje planove, naj
spremim riječi, te ih premišljam u svom srcu...*

*Dobri Oče, neka budem kao pastiri, da se budem
svaki dan ponovno približavao Djetetu, bio vjerni
svjedok njegovog rođenja, smrti i uskrsnuća...*

10-ca krunice: Koga si Djevice, rodila

Dejan Mesarič

„POSTAO SAM SVEĆENIK IZ DIŠPETA“

Intervju s o. Nikolom Dugandžićem

Sigurno ste čitali i čuli mnogo svjedočanstava o duhovnom pozivu, no ovo je posebno. Naime, dominikanac o. Nikola Dugandžić je odlučio postati svećenik iz dišpeta.

Ukratko se predstavite.

Zovem se Nikola Dugandžić i rođen sam u Cernu, malom mjestu blizu Međugorja godine 1937. Gimnaziju sam počeo pohađati u Ljubuškom, a nastavio u dominikanskom sjemeništu u Bolu na Braču.

Kako ste se odlučili svoje školovanje nastaviti u Bolu? Zašto baš dominikanci?

Pa, iz tri razloga. Prvi je sličan kao i kod svih dominikanaca iz Hercegovine u ono vrijeme, a to su jad i bijeda; roditelji su tražili način da djecu nekako ekonomski zbrinu, a najbolji način je bio djecu poslati u sjemenište. Drugi, moj glavni razlog, jest taj da sam osjetio tu potrebu za vrijeme gimnazijskih dana u Ljubuškom kad sam, kao Hrvat i katolik, doživio jednu neugodnu situaciju. Naime, Skojevcima iz moje škole organizirali su prvomajsku paradu na kojoj su svi morali sudjelovati, pa tako i ja. Na toj paradi oni su pjevali: „*Od Ljubuškog do Mostara neće biti popa ni oltara!*“ Tu sam rekao sam sebi: „Kad ćete vi tako, ja ću drugačije.“ Njima u dišpet! Tako se i dogodilo, ja sam sljedeće godine nakon mature odlučio poći u sjemenište. A zašto baš dominikanci? Nekoliko godina prije svega ovoga dominikanci su prolazili kroz moje selo u potrazi za mladima koji možda osjećaju poziv i eto, ta „potraga“ je meni ostala u sjećanju i odlučio sam poći u dominikance. I treći razlog je: ide se u Dalmaciju, ljepše je nego u Hercegovini. Ha, ha...

Znamo da ste četrdeset godina živjeli u Americi, kako i kada ste tamo dospjeli?

Moji roditelji i čitava moja obitelj već je tamo živjela. Otac mi je tamo živio od prvog mjeseca 1945.; kao ratni izbjeglica je pobjegao iz Slavonije. Mi smo pošli s čitavom kolonom u petom mjesecu, međutim nismo uspjeli pa su nas vratili u Hercegovinu. A kao svećenik sam pošao u Ameriku odmah poslije svećeničkog ređenja 1965. godine. U Americi sam i prikazao mladu misu 25. srpnja 1965, a od 1981. pa sve do povratka u Hrvatsku 2006. bio sam župnik Hrvatske katoličke misije Anđela čuvara, odnosno Blaženi Alojzije Stepinac, Chicago.

Dok ste bili u Americi, jeste li primijetili nekakve razlike u prakticiranju vjere kod tamošnjih Hrvata i Hrvata ovdje?

Što se tiče samih Hrvata, ne. Hrvati koji žive tamo, a na poseban način ti tzv. izbjeglički Hrvati koji su stigli tamo poslije 1945. očuvali su kršćansku vjeru, iako nisu imali tolike mogućnosti jer su to, barem u Chicagu gdje sam ja bio, velike udaljenosti; ljudi žive i po 40 kilometara daleko od crkve župe, ali su tradiciju koju su živjeli ovdje u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini nastavili živjeti i u Americi.

Imate li, možda, neku dogodovštinu iz svoga života?

Dok sam bio na odsluženju vojnog roka kao student teologije, partijaši su me, na sve moguće načine, pokušali razuvjeriti govoreći mi da je moje zvanje besmisleno, da sam staromodan, da se okrenem tzv. modernom svijetu... Meni je bio problem i to što su se moji roditelji, na poseban način moj otac, smatrao izbjeglicom, pobjeglom zbog komunističkog režima, pa su partijaši imali jedan poseban odnos prema meni. Spasilo me je to što sam dobro igrao nogomet, a u vojsci si, u to vrijeme, ako si dobar sportaš, prolazio izvanredno. Zbog toga su me čak stavili u ured generalštaba vojske u Beogradu, a to je bilo vrlo ozbiljno i odgovorno mjesto gdje sam radio kao „ćata“, oni tako to kažu. Moja dužnost je bila donositi pisma vojnicima i jugoslavenskim generalima. Na taj način sam imao prigodu dobivati pisma izvana, iz emigracije, direktno na moju ruku, tako ih oni nisu mogli kontrolirati. Međutim, uhvatili su me i završio sam šest mjeseci u vojnom zatvoru u Beogradu. To je ovako jedna nedogodovština. A inače sam vrlo zadovoljan, na poseban način sam zadovoljan radom u Americi gdje sam radio uglavnom s Hrvatima, osim prvih deset godina kad sam radio na američkoj župi.

Koliko ima Hrvata u Americi?

Teško je to reći; u samom Chicagu je oko 150 tisuća, a na razini cijele Amerike je oko milijun i petsto tisuća.

I još za kraj, imate li poruku za sve one koji možda razmišljaju o redovničkom pozivu?

Slijediti Krista u dominikanskom redu je jedan specifičan način kako slijediti i propovijedati poruku Isusa Krista. U moje vrijeme je to bilo malo teže nego danas, iako to tako ne izgleda kada pogledamo iz današnje perspektive. Naime, danas ima mnogo manje zvanja. U mome razredu bilo nas je 23, a u čitavom sjemeništu 130-ak, ali, kao što sam već rekao, u moje vrijeme je dosta ljudi dolazilo u sjemenište iz potrebe, pa su kasnije „otpadali“. Ipak, iz tih i takvih zvanja, ljudi koji su dolazili iz potrebe, rodila su se mnoga prava zvanja. Od nas 23 školskih kolega, 11 nas je postalo svećenici dominikanci, iako neki od ovih nisu ustrajali do kraja. Teško je reći da je onda bilo teže postati i biti svećenik ili da je danas teže postati i biti svećenik. Onda su bili jedni problemi, sad su drugi problemi. Danas su i izazovi drugačiji, onda je to bio komunizam. Primjerice, ja sam iz karpica (neimaštine) otišao u dominikanski red. Bogu hvala, ja sam Red zavolio i nikad nisam požalio što sam učinio taj dišpet. Danas toga nema, danas mladići ulaze u sjemeništa u već, recimo tako, odraslim godinama kad već posjedujete dobru viziju svoga životnoga puta. Poručio bih svima da se ne trebate bojati i smatrati da je redovništvo, kao što se danas smatra, neka daljnja prošlost. Zato vam mnogi pokušavaju postavljati pitanja: čemu se posvećivati toj prošlosti? Danas je ovo svijet otkrivanja novoga; svemira, modernih tehnologija, čemu se vraćati u tu prošlost, u ono što se prije zvalo fuga mundi-bijeg od svijeta?

Međutim, nije to nikada bilo *fuga mundi*; redovništvo nije bilo bježanje od svijeta ni u moje vrijeme, ni u vrijeme svetog Dominika, pa ni dan danas. Čovjek postaje svećenik i/ili redovnik ne da pobjegne od svijeta, već za to da se pripremi za svijet. Pa tako i u ovim tzv. modernim zvanjima isti je razlog; posvećujem se svećeništvu jer se želim posvetiti čovjeku. Posvećujem se biti svećenik i /ili redovnik da bih mogao na bolji, značajniji način služiti čovjeku. Prema tome razlog poziva, svećeničkog i/ili redovničkog, je isti uvijek: kao što je bio u prošlosti, kao što je danas, kao što će biti sutra. Samo, okolnosti u kojima netko pronade svoje svećeničko i/ili redovničko zvanje su drugačije; kao što je u mom slučaju to bio onaj hercegovački ili dalmatinski dišpet koji se, hvala Bogu, završio dobro i nikad nisam požalio da sam učinio taj dišpet. Naravno, kad sam došao u sjemenište i kasnije na teologiju nije to više bio dišpet, nego je to bio stvarni odabir toga zvanja i odluka da na ovaj način želim služiti i Bogu, ali i čovjeku. Druga stvar, za razliku od danas, u ono vrijeme nisu bili samo motivi duhovne naravi, već i nacionalne, kad je čitavi komunistički sistem imao cilj ubiti u mladom čovjeku smisao za jedan ovakav život, posvećen Bogu, sebi čovjeku i domovini. Eto, i zato su se mladići i djevojke odlučivale za svećenička i redovnička zvanja; da služe Bogu i svome narodu na pravi način. To je bio i jedan od mojih razloga i ostao sam i hvala Bogu nikada nisam požalio što sam izabrao upravo ovaj put. I na koncu, poruka mladima: ne bojte se uhvatiti u koštac sa zlom makar to bilo u formi dišpeta, jer upravo taj dišpet može biti odlučujući za usmjerenje životnoga puta prema cilju u kojem ćete naći smisao svoga zemaljskoga života kao što je to bilo u mom osobnom slučaju.

Odvažimo se i mi, i poput o. Nikole budimo čvrsti i ne bojmo se boriti za svoja uvjerenja, ne bojmo se boriti za Boga!

Mario Tošić

DUHOVNA PRIČA

BOG I ŠUTNJA

Veoma pobožan čovjek po imenu Marko često se molio ispred jednoga starog raspela. Ono je bilo veoma poznato u tom kraju i mnogi su dolazili tu hodočastiti i moliti za čudo. Mnoge od njih je razočaravala Božja šutnja, zar nakon tolikih molitvi da ne dobiju odgovor, bar ne onakav kakav su očekivali.

Međutim, Marko se kao revan vjernik nije obazirao na to nego se i dalje nastavljao moliti često razmišljajući o mucu koju je zbog naših grijeha Isus podnio na križu. Bio je toliko dirnut time da je stalno ponavljao: "Gospodine, ja želim trpjeti i umrijeti za Tebe. Dopusti mi da zauzmem Tvoje mjesto u mucu. Želim bar na tren olakšati tvoje muke, postati Ti na križu."

Godinama tako, ali odgovora nije bilo. Jednoga dana Kristov lik sa križa progovori: "Ispunit ću ti to, ali pod jednim uvjetom, a to je taj da bez obzira što vidio ili čuo, ti šuti. Dakle, što god da se dogodi ne smiješ ni riječ progovoriti." Marko s radošću odgovori: "Obećavam" i u istoj sekundi postade Krist raspet na tom istom drvenom križu.

Prođe mnogo vremena, ljudi su dolazili i odlazili moleći, a on se pridržavao obećanja i šutio. Međutim, jednoga dana nakon molitve nekom bogatašu ispade novčanik. Marko je šutio. Dođe jedan siromah, vidje taj novčanik, uze ga sebi i ode. Marko je i dalje šutio. Šutio je i kada je ubrzo nakon toga pred križ kleknuo jedan mladić moleći za blagoslov prije polaska na dugo putovanje.

U tom je trenutku stigao bogataš tražeći izgubljeni novčanik. Ne našavši ga optuži mladića da ga je uzeo. Poče mu prijetiti, vrijeđati ga, a onda i udarati. Tada Marko nemogavši šutjeti pred takvom nepravdom zavika: "Prestani, nije ti on uzeo novčanik, nego onaj siromah kojega si sreo na putu ka ovamo."

Kada su svi otišli priđe mu Krist i reče: "Siđi s križa, nisi dostojan da zauzmeš moje mjesto. Zamoliš te da šutiš, a ti mi to nisi bio u stanju ispoštovati." - "Ali gospodine", reče Marko, "kako bih mogao dopustiti takvu nepravdu?" Isus se vrati na križ i nastavi govoriti: "Ti nisi znao da bi bogatašu bolje bilo da izgubi svoj novčanik jer je taj novac namijenio za bludničenje. Siromah bi s njime prehranio obitelj koja će sada da živi u još većoj bijedi. Za mladića bi bilo bolje da ga je bogataš pretukao, jer tada ne bi otišao na put. Vidiš, on je sada mrtav, prije nekoliko trenutaka njegov je brod potonuo. Ti ovo sve nisi znao, ALI JA JESAM. To je razlog zašto Ja šutim". To rekavši, Gospodin ponovno zašuti, a Marko ostade očajan klečeći u podnožju raspela.

PORUKA

Kada molimo, trebamo biti uporni u molitvi, ne kao ljudi koji su dolazili i odlazili jer nisu u istom trenutku dobili odgovor koji bi se jim sviđao, nego kako Marko, koji je s pouzdanjem i pobožnošću ostao s Isusom. Moramo razumjeti da nam Isus svojom šutnjom odgovara, poglobljeno ga slušajmo i ga pokušavajmo razumjeti. Vjerujemo da On jedina zna šta je za nas dobro, zbog toga se mu potuno predajmo, te mu povjerujemo. Budimo svjestni da nema slučajnosti, neko je sve što se nam dogodi u životu Božji plan i Njegova providnost, zahvaljujmo mu se za svaki dan ponovno, za dobre i loše stvari koje nam se dogode. Svako stvar u životu prihvatimo i ako nam se u trenutku čini bezsmisao. Isus je Marku zapovijedao šutnju, a on je nije poštivao jer je mislio da se ispred njegovih očiju događa nepravda....Mi nismo sudci da bi sudili što je dobro i što nije, ostavimo to Njemu, sami pa se držimo Božjih zapovijedi koje nam daje. I najbitnije, ne postavljajmo se u ulogu Boga, jer mi nemožemo imati tolike ljubavi koju On podarja, tolike mudrosti koju on premore i tolike razumnosti, da bi sudili što je dobro i što nije. Ne postavljati se na mjesto Boga također znači, ne promjenjati osnovnih Božjih zakona, tako da bi odgovarali nama, ne zahvatati u Božja stvorenja, među kojim su također priroda i životinje oko nas, a žao na to danas više puta zaboravljamo. Neka novorođeni Spasitelj podari mudrost svima koji su na važnim mjestima u svijetu, da se budu postavljali na mjesto Boga, neko se po Njegovu uzoru razdavalu za bližnoga, neka svima nama podari mir, da budemo već ovdje na Zemlji uživali nebesa, te živjeli u međusobnoj ljubavi sa novorođenim Djetetom, živjeli s Njim i u Njemu.

Dejan Mesarič

DVA DJETETA

W. Baudet

Kad su pastiri već davno otišli, a u siromašnoj je štalici nastala tišina, podigne Dijete glavicu i pogleda prema vratima. Ondje je stajao dječak, zaplašen i stidljiv.

"Dodi bliže", reče Dijete, "zašto se bojiš?"

"Zato što ti nisam ništa donio", reče dječak.

"A ja bih vrlo rado od tebe nešto dobio", reče Dijete u jaslicama.

Mali se stranac nato uzruja: "Ja ništa ne znam! Ništa ne posjedujem! Kad bih nešto imao, dao bih ti..."

I dječak je kopao po džepovima svojih starih hlača.

"Evo starog nožića kojega sam našao. Evo ti ga!"

"Ne", reče Dijete, "zadrži nožić. Ja od tebe želim nešto posve drugo. Tri stvari..."

"Vrlo rado", reče dječak, "ali što?"

"Daruj mi svoju posljednju

sliku koju si nacrtao."

Dječak se zacrvni, bilo mu je neugodno. Da ni Marija ni Josip ne čuju, dječak se posve približi Djetetu: "Ali slika je bila tako loša, da je nitko nije ni htio vidjeti."

"Upravo zato", reče Dijete u jaslicama, "upravo zato hoću tu sliku. Donesi mi uvijek sve ono što se drugima na tebi ne sviđa, što druge u tvom životu ne zadovoljava."

"A onda" nastavi Dijete "želim da mi daš svoj tanjur."

"Ali njega sam danas razbio" zamuca dječak.

"Upravo zato ga hoću" reče Dijete. "Donesi mi uvijek sve ono što je u tvom životu slomljeno, da to opet zacijelim."

"I kao posljednje, daj mi svoj odgovor roditeljima kad su te pitali kako si razbio tanjur."

Sada se dječak vrlo ražalosti i zamuca: "Rekao sam da sam tanjur nehotice gurnuo sa stola, ali to je bila laž. Stvar-

no sam ga u ljutnji bacio na kameni pod."

"To sam htio znati", reče Dijete. "Donesi mi uvijek sve zlo svoga života, svoje laži i uzmicanja, svoj kukavičluk i svoju okrutnost. Sve ću ti ih uzeti. Ti ih ne trebaš. Želim te razveseliti i oprostiti tvoje pogreške. Od danas možeš svakoga dana doći k meni."

B	A	D	N	J	A	K	Š	T	A	L	I	C	A
E	V	A	M	O	A	I	O	B	I	T	E	L	J
T	V	A	Š	S	A	N	I	L	M	O	B	I	T
L	U	E	S	I	R	O	M	A	Š	T	V	O	L
E	F	L	R	P	J	I	M	G	A	Ž	E	L	I
H	A	M	E	O	M	S	B	O	Ž	I	Ć	R	D
E	N	E	Ć	T	I	A	N	S	B	O	Ž	I	O
M	J	Č	A	K	R	I	S	T	Ć	I	D	B	Š
L	E	I	V	A	N	A	G	A	O	S	O	L	A
O	V	S	L	I	S	T	I	N	A	J	M	E	Š
N	U	T	V	J	E	R	A	J	N	O	I	V	Ć
P	R	O	P	O	V	I	J	E	D	A	N	J	E
U	G	Ć	O	D	I	N	U	M	A	R	I	J	A
Š	P	A	N	J	O	L	S	K	A	B	K	V	B

BADNJAK, BETLEHEM, BLAGOSTANJE, BOŽIĆ, ČISTOĆA, DOMINIK, DOŠAŠĆE, ISTINA, IVAN, JOSIP, KRIST, MARIJA, MIR, OBITELJ, PROPOVIJEDANJE, SIROMAŠTVO, SREĆA, SAN, ŠPANJOLSKA, ŠTALICA, UFANJE, VJERA, VOL

Napomena: slova lj i nj pisana su kao l j i n j (u zasebne kućice)

Točno odgovori na pitanja i u označenim poljima dobit ćeš riječ koja ne dostaje u rečenici koju Gospodin reče po proroku.

Glavna zadaća dominikanaca?

Isus Krist je kralj _____.

Isusova i naša majka?

Misa u ponoć?

Car koji je zapovjedio da se izvrši popis svega svijeta?

Grad u kojem se rodio Spasitelj?

Gašpar, Baltazar i _____.

Evo, Djevica će zatrudnjeti i roditi sina, i dat će mu ime _____, što znači: Bog je s nama.

(Mt, 1, 23)

A classical painting of the Nativity scene. Mary is seated on the right, holding the infant Jesus. Joseph stands behind her, and a shepherd kneels in the foreground. The scene is set in a stable with a star visible in the sky.

ČESTITKA

Dragi čitatelji, draga braćo i sestre u Kristu Isusu; vjerujem da svi već pjevušimo poznate stihove U se vrijeme godišta, mir se svijetu naviješta... Da, rođenjem mladog kralja, čeda čiste djevice, svijetu se naviješta prijeko potreban mir. U svijet dolazi mir koji mi ljudi, mi kršćani trebamo primiti i širiti dalje svim narodima. Molimo da se u svako vrijeme, a osobito u ovo božićno, ujedine narodi juga i sjevera, prijatelje narodi istoka i zapada, neka u ovo božićno doba svi; majke i očevi, djedovi i bake, djeca, radnici, prosjaci, osamljeni, ožalošćeni... neka svi osjete Božju blizinu preko nas. Širimo ljubav cijelom svijetu jer kako kaže sveti Ivan Pavao II. : „Ljubav mi je sve objasnila, ljubav sve riješila –stoga obožavam tu Ljubav, ma gdje da prebiva.“

Dragi čitatelji Sjemena istine, vama i vašim obiteljima, mi sjemeništari Hrvatske dominikanske provincije, od srca želimo sretan Božić i blagoslovljenu novu godinu. Neka vaša srca grije ljubav novorođenog Kralja, a vi tu ljubav širite i prenosite dalje, da svako biće osjeti Božju blizinu. Bog vas blagoslovio.

Sjemeništari HDP-a

Kviz - Marija

1. Kako se zvala Isusova baka?

- A) Mara
- B) Kata
- C) Ana
- D) Luca

2. Koji je anđeo pozdravio Mariju riječima:
„Zdravo milosti puna“ ?

- A) Mihael
- B) Gabrijel
- C) Držiha
- D) Rafael

3. Marijin hvalospjev:

- A) Slavna Majko
- B) Veliča
- C) Ljubav do neba
- D) Salve Regina

4. Dan kada slavimo rođenje Blažene Djevice
Marije:

- A) 8. svibnja
- B) 8. kolovoza
- C) 8. listopada
- D) 8. rujna

5. Gospina krunica ima:

- A) 3 otajstva
- B) 4 otajstva
- C) 5 otajstava
- D) svi su odgovori točni

6. Otajstva svjetla dodao je:

- A) sv. Ivan Pavao II.
- B) sv. Ante
- C) o. Petar
- D) sv. Dominik

7. Na Marijine blagdane svećenik nosi:

- A) crvenu boju
- B) sve boje
- C) ljubičastu boju
- D) bijelu boju

8. Rekao Mariji da će joj mač probosti dušu:

- A) prorok Andrija
- B) starac Šimun
- C) Isus Krist
- D) svećenik Mile

9. Koji je papa naložio da se u cijelom kršćanskom svijetu moli himan Zdravo kraljice kao zahvala zbog pobjede nad Turcima u bitci na Lepantu 1571. ?

- A) Pio IV.
- B) Pio V.
- C) Pio VI.
- D) Pio VII.

10. Dok je visio na križu Isus je rekao Ivanu: „Sine, evo ti _____?”

- A) majke
- B) zdravlje
- C) mir
- D) svi su odgovori točni

0-5 točnih odgovora

Potradi se malo bolje upoznati našu Majku.

6-8

Upoznaješ našu Majku, ali možeš ti to i bolje.

9-10

Ti si pravi štovatelj naše nebeske Majke.

1. c) 2. b) 3. b) 4. d) 5. b) 6. a) 7. d) 8. b) 9. b) 10. a)

Mario Tošić

Ovo su internetske stranice uz koje možete duhovno rasti:

dominikanci.hr

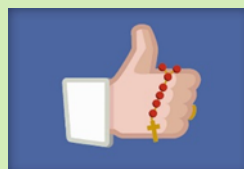
studenti.dominikanci.hr

susret.net

mladikatolici.net

laudato.hr

bitno.net

Facebook stranice za duhovnu izgradnju i praćenje života Crkve:

Mladi Katolici

Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica

DominikanciHR - Croatian Dominicans

Sestre dominikanke Kongregacije svetih Anđela Čuvara

Mudre Misli Svetaca

Vjeronauk <3

Mladi misionari

Laudato

Bitno.net

Autori

Kristijan Zelić

Dejan Mesarić

Mario Tošić

Dizajn

Dejan Mesarić

Lektorirala

Marija Zelić

Izdavač

Dominikansko sjemenište

Hrvojeva 2

21 000 Split

Za izdavača

Hrvatska dominikanska provincija

Tisak

DENONA d.o.o, Zagreb

Naklada:

600+300

JUBILEJ 800. 1216.-2016. RED PROPOVJEDNIKA

Dominikansko sjemenište, prosinac 2015.